

## Arrest

nr. 63 044 van 14 juni 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 25 september 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 5 augustus 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond. Op 22 oktober 2010 wordt aan de

verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Beide beslissingen worden op 1 december 2010 door de verwerende partij ingetrokken.

Op 2 december 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

*“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.*

*Reden(en):*

*Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.*

*Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. Betrokkene legt een attest van registratie bij Antwarps Asiel voor doch er dient opgemerkt te worden dat dit geen officiële instantie of advocaat is, bevoegd voor het indienen van een regularisatie aanvraag. Bovendien kan er uit dit attest niet uitgemaakt worden wanneer het is opgemaakt aangezien het document niet gedateerd is en evenmin is het document door betrokkene ondertekend. De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door getuigenverklaringen en de bewering dat hij behoorlijk Nederlands spreekt, werkwillig zou zijn en dat hij gekend is door een dokter en Antwarps Asiel), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.*

*Verder haalt betrokkene ook aan dat hij onder het criteria ‘andere prangende humanitaire situaties’ zou vallen doch hij legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat hij zich in een aldus prangende humanitaire situatie bevindt dat hij om die reden geregulariseerd dient te worden. Dit element vormt dus geen grond tot regularisatie.”*

Op 23 februari 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

*“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 02/12/2010,*

*wordt aan B., K. (M) (...)*

*geboren te (...), op (...),*

*van GHANA nationaliteit verblijvend (...),*

*het bevel gegeven om uiterlijk op 25/03/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1),*

*tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).*

*REDEN VAN DE BESLISSING :*

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, (art. 7, alinea 1,12° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”*

## 2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

De verzoekende partij heeft geen belang bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten belet immers niet dat de verzoekende partij onder de gelding valt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten met name, het bevel dat werd afgegeven op 11 februari 2006. Dit bevel steunt op de miskennis door de verzoekende partij van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en op het feit dat de verzoekende partij in het Rijk aanwezig is zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Dit bevel is definitief daar er geen beroep tot nietigverklaring tegen ingesteld werd. Dit bevel kan nog steeds uitgevoerd worden door de verwerende partij. De verzoekende partij zou hieraan derhalve vooralsnog gevolg dienen te geven. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat de verzoekende partij niet getuigt van het rechte vereiste belang (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319; RvS 19 april 2007, nr. 170.162; RvS 7 februari 2008, nr. 2100 (c)). Het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

#### *“Eerste onderdeel*

*Verzoeker heeft bij het verzoekschrift van 19 november 2010 bij uw Raad een brief van pastoor D. (...) van 13 november 2010 toegevoegd waaruit blijkt dat verzoeker heeft deelgenomen aan het Kerkasiel van 10 april 2006 tot midden september 2006.*

*Uit de eerste bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot dit laatste argument. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de DVZ tot de conclusie komt dat het ingeroepen element (met name de brief van pastoor D. (...)) niet weerhouden wordt als grond in de zin van artikel 9bis en de Instructies van 19 juli 2009. Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu het door verzoeker aangehaalde element in zijn aanvraag geenszins wordt beantwoord (in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507, 12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006).*

*De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.*

#### *Tweede onderdeel.*

*Verzoeker kan niet akkoord gaan met de eerste bestreden beslissing om het verzoek op grond van artikel 2.8A af te wijzen omdat hij geen geloofwaardige poging zou hebben ondernomen om verblijf te bekomen in België. Verzoeker legt een attest voor van Antwaarps Asiel. Zoals uit het verzoekschrift blijkt is dat een attest van 2006. Verzoeker heeft toen deelgenomen aan het Kerkasiel te Gent georganiseerd door onder andere Antwaarps Asiel. Dit wordt bevestigd door pastoor M. D. (...), brief in bijlage. Verzoeker voldoet bijgevolg aan de voorwaarde die wordt gesteld onder criterium 2.8. A.*

*Ten andere kan. erop gewezen worden dat DVZ geen enkele bijkomende vraag desbetreffend heeft gesteld, derwijze dat zij geen grondig onderzoek heeft gesteld alvorens tot de bestreden beslissing te komen. Nochtans komt het haar toe een behoorlijk en zorgvuldig gevoerd onderzoek per casus uit te voeren. Immers bij gebreke aan geïndividualiseerd onderzoek naar argumenten en stukken komt de motiveringsplicht van DVZ in het gedrang. De bestreden beslissing schendt tevens het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

*“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet*

enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij wel voldoet aan de voorwaarden van art. 2.8A van de vernietigde instructie van 29.07.2009; verzoeker zou wel een geloofwaardige poging tot het bekomen van een verblijfsrecht kunnen aantonen.

De verwerende partij laat dienaangaande vooreerst gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007).

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden,

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental situaties (1.1-1.2 en 2.1 -2.8) worden opgesomd die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich ertoe bereid verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf. In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid alle door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld, doch werd beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was.

Deze overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

De gemachtigde heeft in casu alle door verzoeker ingeroepen elementen beoordeeld, en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Zo wordt duidelijk aangegeven dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een regularisatie op grond van het criterium 2.8A, om reden dat verzoeker voor 18.03.2008 geen periode van wettig verblijf heeft bekomen of een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen.

De verwerende partij laat gelden dat in het vademecum bij de instructies van 17.09.2009 uitdrukkelijk wordt verduidelijkt dat, opdat de vreemdeling zich kan beroepen op punt 2.8A van de instructies, hij aan volgende voorwaarden dient te voldoen:

‘Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt,  
 En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.'

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft evenwel vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen, zodat verzoeker geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing heel duidelijk gesteld dat:  
 "Betrokkene beroept zich op het criterium 2. 8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (..) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen'. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2. 8A. Betrokkene legt een attest van registratie bij Antwaarps Asiel voor doch er dient opgemerkt te worden dat dit geen officiële instantie of advocaat is bevoegd voor het indienen van een regularisatie aanvraag. Bovendien kan er uit dit attest niet uitgemaakt worden wanneer het is opgemaakt aangezien het document niet gedateerd is en evenmin is het document door betrokkene ondertekend De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door getuigenverklaringen en de bewering dat hij behoorlijk Nederlands spreekt, werkwillig zou zijn en dat hij gekend is door een dokter en Antwaarps Asiel), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element ken dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden." Terwijl de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid tevens afdoende heeft gemotiveerd waarom de overige door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen niet worden weerhouden teneinde hem te machtigen tot verblijf.

De bovenvermelde motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

Verzoekers beschouwingen die er kennelijk op gericht zijn de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een feitelijke herbeoordeling van zijn dossier te vragen, kunnen geen afbreuk doen aan deze motieven van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing werd terecht genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis had moeten motiveren aangaande de brief van Pastoor D. (...) die hij zou hebben gevoegd aan het verzoekschrift dat hij op 19.11.2010 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bezorgd.

De verwerende partij merkt op dat het verzoekschrift dat verzoeker indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kadert in een administratieve procedure en dienstig is ter verdediging van het standpunt in die procedure. Het door verzoekschrift dd. 19.11.2010 kan evenwel niet worden beschouwd als een actualisering van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis. Gezien verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis niet actualiseerde na de intrekking van de beslissing dd. 05.08.2010, kon het bestuur geen rekening houden met de thans door verzoeker aangehaalde brief.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat enkel de verzoekschriften, doch niet de door de verzoekende partij eraan toegevoegde stavingsstukken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden overgemaakt aan de verwerende partij. Bijgevolg had de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geen kennis van de door verzoeker aangehaalde brief en kon deze hiermee ook geen rekening houden bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd geoordeeld dat een attest van registratie bij Antwaarps Asiel niet aantoont dat verzoeker een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een verblijfsrecht te bekomen, gezien het Antwaarps Asiel geen officiële instantie of advocaat is bevoegd voor het indienen van een regularisatie aanvraag en er bovendien uit dit attest niet uitgemaakt kan worden wanneer het is opgemaakt aangezien het document niet gedateerd is en evenmin is het document door

*betrokkene ondertekend.*

*De verwerende partij ziet dan ook niet in hoe de door verzoeker aangehaalde brief van pastoor D. (...) aan voormelde motieven afbreuk kan doen.*

*Tot slot laat de verwerende partij nog gelden dat verzoeker evenmin kan worden gevolgd waar hij de verwerende partij verwijt hem geen enkele bijkomende vraag te hebben gesteld. Het komt aan verzoeker toe om aan te geven op welke gronden hij gemachtigd dient te worden tot verblijf en daarvan de bewijzen voor te leggen.*

*“2.15. Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie van 19 juli 2009 toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te “interpelleren” aangaande het vervullen van een door de instructie van 19 juli 2009 gesteld criterium. “(R.v.V. nr. 51 313 van 18 november 2010)*

*De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ongegrond is.*

*De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.*

*De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de bepalingen waarvan verzoeker de schending aanvoert.”*

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij zich beroept op criterium 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009, maar dat de verzoekende partij geen bewijs bijbrengt dat ze voor 18 maart 2008 over een wettig verblijf beschikte of dat ze voor die periode een geloofwaardige poging ondernomen heeft om een wettig verblijf tot stand te brengen, dat het attest van registratie bij Antwaarps Asiel kan niet weerhouden worden en dat de verzoekende partij zich ook beroept op het criterium “andere prangende humanitaire situaties”, doch dat ze geen bewijzen bijbrengt waaruit zou blijken dat zij zich aldus in een prangende humanitaire situatie bevindt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd.

De verzoekende partij heeft zich uitdrukkelijk op criterium 2.8.A. van de instructies van 19 juli 2009 beroepen.

In de instructies werd uitdrukkelijk bepaald:

*“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.*

*Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.*

*Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.*

*Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:*

*A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;*

*En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk*

*afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”*

Wanneer de verzoekende partij de toepassing van het criterium 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009 gevraagd heeft, diende ze bijgevolg te weten dat ze diende te voldoen aan een langdurig verblijf in België van minimum vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag om machtiging tot verblijf en had ze voor 18 maart 2008 moeten genieten van een wettig verblijf of had ze een geloofwaardige poging moeten ondernemen om een wettig verblijf te bekomen. In casu heeft de verzoekende partij niet genoten van een wettig verblijf voor 18 maart 2008. De verzoekende partij meent echter dat ze wel een geloofwaardige poging ondernomen heeft om hiervoor in aanmerking te komen. De verzoekende partij legt een attest van Antwaarps asiel voor. Er wordt erop gewezen dat Antwaarps Asiel een groepering is, die voor *“mensen zonder papieren”* opkomt. Het enkele gegeven dat de verzoekende partij zich bij deze groepering heeft aangesloten en hun *“registration form”* ingevuld heeft, kan nog niet gelijkgesteld worden met een geloofwaardige poging om een wettig verblijf tot stand te brengen. De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij een individuele aanvraag ingediend heeft bij de bevoegde instanties of dat er een poging werd ondernomen om bij de bevoegde instanties een individuele aanvraag in te dienen. Evenmin blijkt dat haar naam was bekendgemaakt bij de officiële instanties. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij het *“registration form”* van Antwaarps Asiel neergelegd heeft bij een bevoegde instantie of gepoogd heeft om het attest neer te leggen bij een bevoegde instantie. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de bestreden beslissing kan het attest van Antwaarps Asiel niet weerhouden worden. Ten overvloede wordt erop gewezen dat de verzoekende partij op het registratieformulier Antwaarps Asiel zelf ingevuld heeft dat zij in juni 2005 in België toekwam. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan haar aanvraag om machtiging tot verblijf nog geen vijf jaar ononderbroken in België verbleven heeft.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing niet geantwoord wordt op de brief van pastoor D. van 13 november 2010, toegevoegd aan het verzoekschrift van 19 november 2010, waaruit blijkt dat ze deelgenomen heeft aan het Kerkasiel van 10 april 2006 tot midden september 2006. Daargelaten de vraag of dit beschouwd kan worden als een actualisatie van de aanvraag om machtiging tot verblijf, wordt erop gewezen dat de verzoekende partij haar belang niet toont bij de door haar geuite kritiek, nu zij de relevantie van dit stuk niet aantoonst. Deze brief doet immers geen afbreuk aan het determinerend motief van de bestreden beslissing dat een registratie bij een groepering, met name Antwaarps Asiel niet gelijkgesteld kan worden met een geloofwaardige poging om een wettig verblijf tot stand te brengen. Er werd immers geen individuele aanvraag ingediend bij de bevoegde instanties en er werd geen poging ondernomen om bij de bevoegde instanties een individuele aanvraag in te dienen. Deelnemen aan een activiteit zoals Kerkasiel kan hiermee niet gelijkgesteld worden. Bijgevolg kan het gegeven dat de verwerende partij hierop niet geantwoord heeft, niet leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing. De verwerende partij wordt erop gewezen dat hoewel de bijlages op zich niet opgestuurd worden, de inventaris van de bijlages wel wordt opgestuurd. De verwerende partij dient zelf het initiatief te nemen om de bijlagen in het rechtsplegingsdossier op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te raadplegen.

Voor het overige betwist de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing niet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt weer te geven. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen



worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN